

A MÁSODIK HALÁL

A második halál egy nagyon lényeges ponton különbözik az első haláltól. Mert amíg az első halálból mindenki számára egyszer lesz felébredés, a második halálból viszont nem, mert az már mindenkinek a végső és teljes megsemmisülést fogja jelenteni. Isten ugyanis csak a megváltottaknak ígért örök életet. Ezért, akik életük folyamán elutasították az Isten által felkínált kegyelmet, a Jézus Krisztusban való megváltás lehetőségét, azok teljesen és véglegesen meg fognak semmisülni a második halálban: *„Mert a bűn zsoldja halál”* (Róm 6,23). Mivel a bűn végső következménye a halál, ezért ez a körülmény kizárja azt, hogy örökké éljenek, Isten büntetése alatt szenvedve. Isten ugyanis nem azt mondta Édenben az embernek, hogy amennyiben vétkezel, akkor majd örökké tartó szenvedés vár rád, hanem azt, hogy amennyiben a jó és gonosz tudásának fájáról eszel, akkor *„amely napon eszel arról, bizony meghalsz”* (1Móz 2,17).

Amikor Isten kimondta ezt az Édenben, akkor nem arra a halálra gondolt, aminek mi is tanúi vagyunk minden nap a környezetünkben élőkkal kapcsolatban, mert ez csak az első halál, amiből még mindenki számára van feltámadás. Isten a második halálról beszélt az első embernek, és ez be is következett volna, ha az Isten megváltási terve nem változtatta volna meg a körülményeket azonnal az ember bűnbeesését követően. Isten azonban közbelépett, mert előre elgondolt terve volt arra az esetre, ha ez bekövetkezik. Ezért azonnal felkereste az embert, és elmondta neki, hogy van megoldás, nem kell meghalnia.

Pál apostol erről így emlékezik meg az egyik levelében: *„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, Kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által... hogy megmutassa az ő igazságát az*

előbb elkövetett bűnöknek elnézése miatt. Az Isten hosszútűrésénél fogva (amik akkor büntetlenül maradtak), hogy az ő igazságosságát a mostani időben mutassa meg (mármint a Golgotán), hogy Ő igaz, és megigazítja azt, aki hisz Jézusban." (Róm 3,24-26 Dr. Budai Gergely fordítása).

A halál mibenlétét illetően a bűn és az engedetlenség következményeként megígért isteni büntetés nem lehet súlyosabb annál, mint ahogy Isten azt már a bűnbeesés előtt kijelentette. Ádámnak azt mondta az Édenben: *„bizony meghalsz”* (1Móz 2,17), és nem azt, hogy örökké gyötörödni fogsz. Mivel pedig Istennél *„nincs változás, vagy változásnak árnyéka”* sem (Jak 1,17), ezért minden olyan tanítás, amely a bűnösök örök gyötrelmét hirdeti, nem más, mint Isten Igéjének a meghamisítása. Isten még a bűneset után is azt mondta az ember halálával kapcsolatban: *„visszatérsz a földre, mert abból vétettél: mert por vagy te, és ismét porrá leszel”* (1Móz 3,19).

Isten a bűn uralmának akar véget vetni a második halál alkalmazásával. János apostol a Jelenések könyvében azt írja: *„látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket, állani az Isten előtt... és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint”* (Jel 20,12). Ez az ítélet azonban nem örök gyötrelmről szól, hanem mindenkinek a cselekedetei alapján meghozott ítélet mértékéhez igazítottan, végeredményében pedig a teljes megsemmisülés. Ezért János azt is leírja, hogy amikor Istennek ez az ítélete bekövetkezik, akkor *„Istentől, a mennyből tűz száll alá, és megemészti azokat”* (Jel 20,9/b), vagyis a második halálra ítélt gonoszokat. Ebben a tűzben *„olyanná lesz minden kevély és minden gonosztevő, mint a pozdorja, és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura, amely nem hagy rajtuk gyökeret, sem ágat.”*

(Mal 4,1). Ettől fogva többé már „*nincs gonosz; nézed a helyét és nincsen*” (Zsolt 37,10).

Ezért senki sem állíthatja azt, hogy a gonoszok örökké szenvedni fognak, mert ez nincs összhangban a Bibliában adott kinyilatkoztatással. A Biblia pont az ellenkezőjét mondja. Isten nem gyötri örökkön-örökké a gonoszokat a tűz büntetésében, hanem az Istentől leszálló tűz „*megemészti azokat*”, akik életükben inkább a bűnt választották és elutasították a felkínált kegyelmet.

A megváltási terv szerint Jézus is a kárhozat ítéletét vette magára helyettünk, ezért Ő is a második halál halálával halt meg. Az Ő halála azonban bizonyos vonatkozásban különbözik a kárhozatra ítélt gonoszok halálától. A megváltásban a bűn büntetésének beteljesedése két részletben történik. Ezért a Megváltónk is a bűn büntetésének, vagyis a második halálnak csak az egyik részét vette át tőlünk. Átéltte a „*külső sötétséget*”, az Istentől való elszakadás állapotát, és ennek gyötrelmét.

De mivel a kárhozat halála a teljes megsemmisülés ítéletét is jelenti, ezt a részt már egy másik személy fogja magára venni. A megváltás terve szerint ezt a másik személyt fogja súlytani Isten ítélete, ez pedig nem más, mint a bűn szerzője Sátán. Isten ugyanis a megváltottak megbánt bűneit vissza fogja hárítani Sátánra, aki többek között ezért is fog a „*tűznek távában*” végleg megsemmisülni. A Jelenések könyvében azt olvashatjuk: „*az ördög, aki elhitette őket, vetteték a tűz és kénkö távába... Ez a második halál, a tűznek tava*” (Jel 20,10; 14).

A megváltási tervnek ezt a megosztott ítéletét volt hívatott szemléltetni az Ószövetség ceremóniális gyakorlatában a nagy engesztelési nap két kecskebakjának a halála. „*Azután vegye elő a két kecskebakot, és állassa azokat az Úr elé a gyülekezet sátorának nyílásához, És vessen sorsot Áron a két bakra; egyik*

sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért. És áldozza meg Áron azt a bakot, amelyre az Úrért való sors esett, és készítse el azt bűnért való áldozatul. Azt a bakot pedig, amelyre az Azázelért való sors esett, állassa elevenen az Úr elé, hogy engesztelés legyen általa, és hogy elküldje azt Azázelnek a pusztába." (3Móz 16,7-10).

Az Úrért való bak Jézust jelképezte, az Azázelért való bak pedig Sátánt. Mindkét baknak meg kellett halni Izráel bűneinek engesztelése érdekében, de nem azonos időben, módon és céllal. Ez a ceremóniális szolgálat volt hívatott szemléltetni, hogy a bűn büntetéseként hogyan oszlik meg Isten ítélete a Megváltó és Sátán között. Eszerint Isten a megváltottak bűnét végleg Sátánra fogja átruházni, ő fogja magán hordozni utoljára, aki ezért a második halálban a végső és teljes megsemmisülést fogja elszenvedni, mint a bűn szerzője.